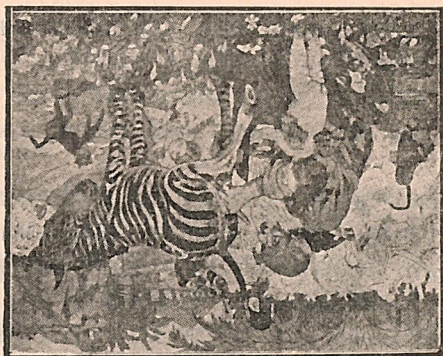

Препразказала Дора Шърбанова

Лондонъ 26. I. 1256.

Но скоро той билъ убитъ отъ тѣхъ.
риусъ заповедаль на чуждитѣ войски да се оттеглѣтъ.
Когато майка му се върнала въ столицата, Ма-
народъ, но погуби менъ.
— Майко, казалъ той натженъ, ти спаси моя
маичинитѣ си сълзи.
спаси столицата. Мариусъ не можаль да изтрае предъ
очи го молила да се смили надъ своя народъ и да
риусъ отишла неговата стара майка. Тя съ сълзи на
мислилъ, че всичко е изгубено. Най-после при Ма-
Народътъ изпадналъ въ голѣмо отчаяние и
Мариусъ ги върналь съ най-обидни думи.
войски. Но напраздни били всичкитѣ имъ молби.
всичко шо желяе, само да върне назадъ чуждитѣ
тили най-първитѣ хора на града. Тѣ му обещали
върналь съ най-страшни закани. Следъ това изпра-
Мариусъ ги посрещналь много разгневенъ и ги
нанесената му обида и имъ прости.
тили негови стари приятели съ молба — да забрави
че не могатъ устоя срещу неговата храбръсть и пра-
нали да съжаляватъ, че сж го изпъдили. Тѣ виждали
ниатъ старъ вождъ е на чело на чуждитѣ войски, поч-
Неговитѣ съотечественици, като узнали че тѣхъ-
и скоро стигнали предъ самата столица.

храбро командване тѣ печелили всѣки день победи
войски противъ своето отечество. Подъ неговото
войска. Започнала се война и той повель чуждитѣ
го съ подаръци и го направили вождъ на своята